

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 2 lipca 2025 r.,

wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M.C.

w przedmiocie wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego P.K.

od udziału w sprawie III KK 304/25

na podstawie art. 42 § 4 zdanie pierwsze k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wyłączyć sędziego P.K. od udziału w sprawie III KK 304/25.

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M.C. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego P.K. od orzekania w sprawie o sygn. akt III KK 304/25, w której wniesiono kasację prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Autor wniosku odwołując się do orzecznictwa krajowego i międzynarodowego kwestionującego status Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowany został na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) oraz status sędziów, zwłaszcza sędziów Sądu Najwyższego, powołanych na stanowisko sędziego na wniosek tak ukształtowanej Rady, wniósł o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego P.K. z uwagi na niespełnianie przez niego wymogu instytucjonalnej

bezstronności, prowadzącego w konsekwencji do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

Przepis art. 41 k.p.k. ustanawiający instytucję *iudex suspectus* przewiduje możliwość wyłączenia sędziego, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21, warto przypomnieć, że wyłączenie sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. winno nastąpić nie tylko w sytuacji gdy istnieje okoliczność tego rodzaju, iż mogłaby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie, ale również wówczas gdy orzekanie przez sędziego w sprawie mogłoby realnie prowadzić do znacznie poważniejszego uchybienia, tj. naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i uznania, że taki skład orzekający nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w tej sprawie.

Bez wątpienia, okoliczności związane z uzyskaniem statusu sędziego Sądu Najwyższego przez P. K. w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. w odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego skutkują każdorazowo uznaniem Sądu z ich udziałem za nienależycie obsadzony (por. uchwała trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20). Z tego względu wielokrotnie już Sąd Najwyższy wskazywał na potrzebę wyłączenia P. K. od rozpoznania spraw z uwagi na brak co do jego osoby przymiotu niezawisłości i bezstronności (m.in. postanowienia SN: z dnia 21 maja 2025 r., II KK 252/24; z dnia 19 lutego 2025 r., II KK 191/23; z dnia 29 stycznia 2025 r., III KK 286/23). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie ten pogląd aprobuje.

Mając powyższe na uwadze konieczne stało się podjęcie przez Sąd Najwyższy decyzji o wyłączeniu P. K. od rozpoznania sprawy wywołanej kasacjami prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (III KK 304/25).

[WB]

[r.g.]